

ΑΠΗΥΔΗΣΑ ΝΑ ΚΛΑΙΩ

Ἡ ἀνθρωπότης ἅπασα ἐν τῇ ὀδύνῃ πλέει·
Ὁ εἷς στενάζει ἀπ' ἐδῶ, ὁ ἄλλος ἐκεῖ κλαίει·
Τρίτος ἐκτὸς κείτεται ἐπὶ θανάτου κλίνης,
Καὶ ἄλλος θῦμα ἔπεσεν οἰκτρότατον τῆς πείνης.
"Ὅπου στραφῶ σπαρακτικὰς σκηνὰς θὰ συναντήσω
Καὶ στρέφουμαι περίτρομος εὐθὺς πρὸς τὰ ὀπίσω.
'Αλλὰ κ' ἐδῶ τὸ ὄμμα μου ὅπως καὶ πρὶν προσβάλλει
Ἡ θέα ἄλλων συμφορῶν, κ' ἐν ἀγωνίᾳ ἄλλῃ
Ζητῶ ὡς ὕασιν θνητῶν κἄν ἓνα ν' ἀπαντήσω,
"Ὅστις νὰ μ' εἴπῃ—εὐτυχῆς κατώρθωσα νὰ ζήσω—
Ματαιῶς! δὲν συνήντησα μέγχι τοῦ νῦν κανένα,
Ἡτένισα τὰ ὄμματα ἀπάντων δακρυσμένα·
Καὶ κλίνουσα τὴν κεφαλὴν δάκρυ θερμὸν ἐκχέω
'Αλλ' οἴμοι κλαύσασα πολὺ, ἀπηύδῃσα νὰ κλαίω.
Λῦριον πλέον τ' ὄμμα μου δάκρυα δὲν θὰ ἔγχι,
'Ὡς νεφελώδης οὐρανὸς ἐνίοτε δὲν βρέχει·
'Ομοίως τὴν καρδίαν μου ἡ λύπη θὰ βαρύνῃ
Χωρὶς οὐδ' ἐν κἄν δάκρυον τὸ ὄμμα μου νὰ γύνῃ.
Βωθὸν πλέον τὸ ἄλγος μου θὰ κλείεται ἐντός μου
Θὰ ἦναι μόνοι μάρτυρες ἐγὼ καὶ ὁ Θεὸς μου·

Σ. Δ. Π. Σ. Ἀμφότερων τῶν ἀνωτέρω ἐντελῶς ἀνεκδότων καὶ μετῶν περιπαθείας ποιημάτων τῆς πολυκλαύστου **Φωτεινῆς Οἰκονομίδου** τὴν δημοσίευσιν ὀφείλομεν εἰς τὴν χορηγίαν τῆς εὐγενοῦς κυρίας **Σοφίας Ι. Νικολαΐδου**, ἀδελφῆς τῆς συμπαθεστάτης ποιητρίας. Ἡ **Φωτεινὴ Οἰκονομίδου** ἀνθικε μὲν εἰς Σχολίαν, ἥτις ὀσημέραι φαίνεται ἐγκαταλειπομένη, ἀλλ' ἐν γένει τὸ ποιητικὸν τῆς ἔργον κατέλιπε πολλὰς ἀκτίνας, ἡ δὲ μελαγχολία ἡ περιβάλλουσα τοὺς τρυφεροὺς στίχους αὐτῆς δὲν ὑπῆρξεν ἐπιπλαστος καὶ ἐπιδεικτικὴ, καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ ὀδύνη αὐτῆς ἐφθάνει εἰς τὴν ὑπάτιν, δὲν κατεπνίγετο, ἀλλὰ τοῦναντίον ἐξῆρε καὶ ἐνίσχυσε τὴν στοργὴν αὐτῆς πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὴν πάσχουσαν ἀρετὴν. Οἱ στόνοι αὐτῆς ἦσαν εὐκρινῆς ἐκφρασιε βαρυσχόουσης καρδίας, ἐνέχουσα τὴν ἀλήθειαν τῶν ἀγροτέρων αἰσθημάτων, ἅτινα ἐξεδήλου ἐκαστοτε διὰ τῶν αἰσθηματικωτάτων ποιήσεών της. Διάπτως λάτρως τῶν Μουσῶν ἡ **Φωτεινὴ Οἰκονομίδου** συγκαταλέγεται μετὰ τῶν ὀλίγων ἐκείνων γυναικῶν, αἵτινες ἐπιτυχῶς παρ' ἡμῶν ἐπεδόθησαν εἰς τὴν φιλολογίαν, οὐχὶ δὲ ἅπαξ πρὸ ἑτῶν ἐστολόισε καὶ τὴν «**Ποικίλην Στοιάν**» δι' ὠραίων ἔργων αὐτῆς.....

Καὶ ὅπως τὸ ἡφαίστειον τὸ καῖον ὑπογείως,
 Ἐὰ καίη καὶ τὸ στήθος μου ὁ πόνος μου ἁμοίως.
 Καθὼς καὶ πρὶν ἀείποτε εἰς συμφορὰς τὰς ξένας
 Ἐὰ ἔγω τῆς καρδίας μου τὰς πύλας ἀνοιγμένας·
 Ὁ πένης, ὁ ἀνέστιος, τὸ ὄρφανόν, ἡ χήρα,
 Ἐκεῖνος, ὃν ἐκέρυξεν ἀπόκληρον ἡ μοῖρα,
 Πάντες αὐτοὶ θὰ μ' ἔγωσι θερμὴν προστάτιδά των,
 Σπογγίζουσαν μετὰ στοργῆς μητρὸς τὰ δάκρυά των.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ (*)

Χαίρε παρελθόν μου, πλήρες ἀναμνήσεων ἐνθέων
 Σὲ ἀναπολῶ μὲ πόνον.
 Πάντα πόθον σὺ ἐγκλείεις καὶ πᾶν ὄνειρον ὄραϊον
 Τῶν νεανικῶν μου χρόνων!
 Νὰ σὲ λησμονήσω πρέπει· διατὶ νὰ στρέφω τ' ὄμμα
 Πάντοτε πρὸς τὰ ὀπίσω!
 Δὲν ἀπέθνηκες σὺ πλέον, δὲν παρῆλθες· μὴ τὸ πτόμα
 Δύναμαι νὰ ἀναστήσω!
 Διατὶ νὰ γίνω δάκρυ, τὴν ζωὴν νὰ ἀναλίσκω
 Δι' ἡμέρας παρελθούσας!
 Καὶ ν' ἀναζητῶ ματαίως ὄλθον, ὄνπερ δὲν εὗρίσκω
 Ἦ εἰς ἐποχὰς φυγούσας!
 Ἄς σὲ λησμονήσω, χαῖρε· καὶ εἰς τὸ παρὸν ἄς τείνω
 Ὅλη εὐθυμία τὴν χεῖρα·
 Χαίρετε καὶ σεῖς, Ἀθῆναι, ἄς μετ' οὐ πολὺ ἀφίνω,
 Καὶ σὺ χαῖρε, χαῖρε λύρα.
 Χαῖρε, ποίησις, θεότης, ἣν ἐλάτρευ' ἡ ψυχὴ μου
 Καὶ ἣν μέλλω νὰ ἀφήσω.
 Σύγγνωθι ἂν ποτὲ πλέον δὲν θὰ ψάλλῃ ἡ φωνή μου,
 Ἄν τὰ γεῖλη μου θὰ κλείσω.
 Μετὰ ἄλλους σὲ ἀφίνω, μετὰ σπαρχαμοῦ καρδίας
 Μὲ τὸ δάκρυ εἰς τὸ ὄμμα.
 Ἄν τὰ πάντα λησμονήσω, ἀναμνήσεις σὺ μυρίας
 Ἐὰ μοὶ φέρῃς· καὶ τὸ στόμα
 Πάντοτε θὰ ψιθυρίζῃ ἐν ἤσματιον, ἐν μέλος,
 Ὡ θεότης προσφιλῆς μου·
 Δὲν θὰ γράφω, πλὴν θὰ ἄδω· καὶ ἐν ἤσμασι τὸ τέλος
 Ἐἴλω φθάσει τῆς ζωῆς μου.

(*) Ἐγράφη ἐπὶ τῆς ἐξ Ἀθηνῶν ἀναχωρήσει τῆς ποιητρίας.

Ἀθῆναι· 1872